

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Ssk/23/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6021200406
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Matulník
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:6021200406.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: E. Z. R., adresa trvalého pobytu: D. XXXX/X, XXX XX S., dátum narodenia: XX. Z. XXXX, právne zastúpený: Advokátskou kanceláriou JUDr. Ivan Syrový, s.r.o., so sídlom Kadnárova 83, 831 06 Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. k. 372536/2021 zo dňa 05. augusta 2021, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 76S/75/2021-79 zo dňa 28. septembra 2022, t a k t o

rozhodol:

- Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- Žalobca má nárok na náhradu trov konania na kasačnom súde voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

I.

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „správny súd“) napadnutým rozsudkom zo dňa 28. septembra 2022, č. k. 76S/75/2021 - 79 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“), postupom podľa § 191 ods. 1 písm. d) v spojení s § 191 ods. 3 a ods. 4 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) rozhodnutie žalovaného Finančného riaditeľstva SR č. 372536/2021 zo dňa 5. augusta 2021 (ďalej aj ako „druhostupňové rozhodnutie“), ako aj rozhodnutie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa Finančného riaditeľstva SR - generálny riaditeľ sekcie, osobný úrad č. 212296/2021 zo dňa 26. mája 2021 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“) zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy nižšieho stupňa na ďalšie konanie. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím orgánu verejnej správy v konaní vo veci služobného pomeru žalobcu ako príslušníka finančnej správy, služobne zaradeného v stálej štátnej službe vo funkcii referent výcviku na oddelení výcviku, odbor akadémia finančnej správy, sekcia osobný úrad, v orgáne finančnej správy Finančné riaditeľstvo SR, miesto výkonu štátnej služby Bratislava (ďalej aj ako „príslušník FS“) mu bolo uložené disciplinárne opatrenie podľa § 128 písm. b) zákona č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o finančnej správe“), a to zníženie služobného platu o 15 % na jeden mesiac za konanie, ktoré má znaky priestupku podľa § 127 ods. 2 zákona o finančnej správe, z ktorého bol žalobca uznaný vinným, a ktorého sa mal dopustiť proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) bod 2 a § 22 ods. 1 písm. m) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o priestupkoch“), a to tým spôsobom, že dňa 24. septembra 2020 o 19:57 hod. pri návrate zo služobnej cesty z Michaloviec na rýchlostnej ceste R1 v 54.km smer Bratislava, ako vodič osobného motorového vozidla zn. Š. K. EČV: R., prekročil najvyššiu povolenú

rýchlosť jazdy 130 km/h o 53 km/h a nepredložil osvedčenie o evidencii vozidla (osvedčenie o evidencii časť I) a povinné zmluvné poistenie (zelenú kartu) a tým porušil § 16 ods. 2 a § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o cestnej premávke“) v spojení s ustanovením § 39 ods. 6 zákona č. 106/2018 Z. z. o prevádzke vozidiel v cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o prevádzke vozidiel v cestnej premávke“) a s ustanovením § 18 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“). Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný druhostupňovým rozhodnutím tak, že odvolanie žalobcu zamietol a odvolaním napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Odvolacie námietky žalobcu považoval žalovaný za nedôvodné, pričom poukázal na závery prvostupňového rozhodnutia a tieto považoval za správne.

II.

2. Žalobca voči druhostupňovému rozhodnutiu žalovaného podal v zákonnej lehote na krajský súd správnu žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti prvostupňového aj druhostupňového rozhodnutia žalovaného, ich zrušenia a vrátenia veci prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania. V správnej žalobe tvrdil, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nezákonné, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, zistenie skutkového stavu žalovaným je nepostačujúce na riadne posúdenie veci a skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnym spisom a nemá v ňom oporu, čo má za následok nezákonné rozhodnutie. Správny súd preskúmal správnu žalobou napadnuté druhostupňové rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie, vrátane postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal, nielen v rozsahu a z dôvodov správnej žaloby, ale aj z dôvodov uvedených v § 195 SSP, a dospel k záveru, že správna žaloba žalobcu je z časti dôvodná, konkrétne druhostupňové rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie orgánu verejnej správy trpí vadou nezákonnosti, pretože nebola dostatočným spôsobom odôvodnená uložená sankcia a z rozhodnutí nie je zrejmé, ako boli vzaté do úvahy všetky kritériá vymedzené v § 131 ods. 2 a 3 zákona o finančnej správe, preto sú rozhodnutia v tejto časti nepreskúmateľné. Krajský súd preto rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP v spojení s § 191 ods. 3 SSP zrušil a podľa odseku 4 tohto ustanovenia vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie. Mimo žalobných bodov správny súd nezistil v postupe orgánov verejnej správy a v preskúmaných rozhodnutiach také vady, na ktoré by bol povinný prihliadať v zmysle § 134 ods. 2 SSP alebo § 195 SSP.

3. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku ďalej uviedol, že skutkový stav zistený orgánmi verejnej správy považuje za dostatočný tak, ako bol zdokumentovaný v obsahu administratívneho spisu a vyhodnotený v preskúmaných rozhodnutiach. Ako nedôvodnú vyhodnotil žalobnú námietku žalobcu o tom, že žalobcovo konanie nebolo takej intenzity, že by ho bolo potrebné prejednať v rámci disciplinárneho konania. A rovnako aj námietku žalobcu, že niektoré skutočnosti neboli zohľadnené.

4. V ďalšej časti odôvodnenia rozsudku sa správny súd venoval námietke žalobcu ohľadom možnosti príslušníka FS prekročiť najvyššiu povolenú rýchlosť v súvislosti s plnením osobitných služobných úloh. V nadväznosti na správnu úvahu súdu o tejto námietke žalobcu, správny súd rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil aj žalobcom namietanú skutočnosť, že ako vodič, ktorý prepravoval výzbrojný materiál, automaticky bez ďalšieho nemusel dodržiavať stanovené rýchlosti, lebo sa na neho mala vzťahovať zákonná výnimka v zmysle § 16 ods. 8 zákona o cestnej premávke. Na žalobcu sa vzťahovalo nariadenie ministra financií SR č. 4/2019 - Určenie okruhu osobitných úloh, pri plnení ktorých vodiči služobných motorových vozidiel finančnej správy nie sú povinní dodržiavať najvyššie dovolené rýchlosti, a v nadväznosti naň následne príslušný interný riadiaci akt prezidenta finančnej správy č. 32/2019, ktorý presne špecifikuje konkrétne vozidlo s určenou výnimkou na účely § 16 ods. 8 zákona o cestnej premávke. Podľa príkazu prezidenta finančnej správy č. 32/2019, ktorý určil okruh a povinnosti vodičov služobných motorových vozidiel finančnej správy, oprávnených si uplatniť zákonnú výnimku podľa § 16 ods. 8 zákona o cestnej premávke v súlade s nariadením ministra financií SR č. 4/2019 platí, že služobné motorové vozidlo slúžiace na plnenie osobitných úloh určuje príkazom prezident finančnej správy, pričom oprávnenie uplatnenia zákonnej výnimky preukazuje vodič určeného služobného motorového vozidla preukazom, ktorý schvaľuje prezident finančnej správy a že vodič určeného vozidla je povinný pri jeho

prevádzke mať v tomto vozidle preukaz vyhotovený podľa vzoru uvedeného v prílohe č. 1 tohto príkazu, ako aj kópiu nariadenia ministra financií SR č. 4/2019, ktorý je uvedený v prílohe č. 2 tohto príkazu. Žalobca sa pri kontrole hliadkou Policajného zboru SR dňa 24. septembra 2020 nevedel preukázať žiadnym oprávnením na použitie výnimky zo zákona v súvislosti s dodržiavaním povolenej rýchlosti, nakoľko jemu pridelené vozidlo nebolo určené prezidentom finančnej správy ako vozidlo plniace osobitné úlohy v zmysle uvedeného nariadenia ministra financií SR, a preto takýmto oprávnením nedisponoval. Správny súd len pre úplnosť doplnil, že z interného riadiaceho aktu žalovaného č. 5/2020 - Smernica o výzbrojnom materiáli vo finančnej správe okrem iného vyplýva, že na prepravu výzbrojného materiálu sa použijú „spravidla“ neoznačené služobné motorové vozidlá vybavené odnímateľnými zvláštnymi zvukovo-svetelnými výstražnými zariadeniami, zvonku nepriehľadnými fóliami na oknách, a na ktoré sa vzťahuje výnimka podľa § 16 ods. 8 zákona o cestnej premávke v nadväznosti na príslušný interný riadiaci akt. Žalobca mal však k dispozícii služobné motorové vozidlo, ktoré nebolo vybavené odnímateľnými zvláštnymi zvukovo-svetelnými výstražnými zariadeniami ani nepriehľadnými fóliami na oknách a nebolo preukázané, že sa na neho vzťahovala výnimka podľa § 16 ods. 8 zákona o cestnej premávke.

5. Naopak, za dôvodnú, ako vyplýva z bodu 2 tohto rozhodnutia, považoval správny súd námietku žalobcu o tom, že žalovaný pri ukladaní úhrnného disciplinárneho opatrenia neprihliadol na povahu protiprávneho konania, na okolnosti, za ktorých bolo konanie spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a doterajší postoj žalobcu ako príslušníka FS k plneniu služobných povinností. Z odôvodnení správnu žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj z rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa, vôbec nie je zrejmé, akým spôsobom boli tieto aspekty vyhodnocované. Správny súd preto uzavrel, že odôvodnenie sankcie žalovaným nepovažuje za dostatočné, a teda spĺňajúce kritériá podľa § 131 ods. 2 a 3 zákona o finančnej správe.

6. Záverom správny súd ešte uviedol, že úlohou orgánu verejnej správy prvého stupňa v tejto veci bude, aby v rámci ďalšieho konania opätovne rozhodol tak, aby bolo rozhodnutie v časti odôvodňujúcej konkrétne ukladané disciplinárne opatrenie dostatočne odôvodnené - aby bolo z rozhodnutia zrejmé, ako boli kritériá uvedené v zákone o finančnej správe vyhodnotené.

7. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP, podľa ktorého priznal žalobcovi úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %.

III.

Kasačná sťažnosť, stanoviská účastníkov konania

8. Proti rozsudku správneho súdu zo dňa 28. septembra 2022, č. k. 76S/75/2021-79, podal žalovaný (ďalej aj ako „sťažovateľ“) dňa 28. novembra 2022 kasačnú sťažnosť, v ktorej navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej ako „kasačný súd“ alebo aj ako „Najvyšší správny súd SR“) zrušil napadnuté rozhodnutie správneho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie, pri súčasnom plnom priznaní náhrady trov konania sťažovateľovi. Kasačnú sťažnosť odôvodnil s poukazom na § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP, keď mal za to, že správny súd v konaní a pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej súd pri rozhodovaní rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a súčasne sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Na záver kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal nesprávne obsadenie súdu, keďže v konaní, v ktorom sa rozhodovalo o správnej žalobe žalobcu vo veci správneho trestania, bol porušený zákon tým, že rozhodoval senát, hoci podľa § 23 ods. 2 písm. a) SSP mal vo veci žalobcu rozhodovať sudca.

9. Sťažovateľ vo svojej kasačnej sťažnosti v prvom rade vyjadril svoj absolútny nesúhlas so závermi správneho súdu ohľadom nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí žalovaného a orgánu verejnej správy prvého stupňa, konkrétne súdom vyslovenými v sťažovateľom citovaných bodoch 79, 82 a 85 odôvodnenia napadnutého rozsudku správneho súdu. Sťažovateľ zdôraznil, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového orgánu boli vo vzťahu k výberu druhu sankcie voči žalobcovi za konanie majúce znaky priestupku, ktorého sa dopustil ako príslušník FS v čase, v ktorom bol vyslaný na služobnú cestu, dostatočne určité, zrozumiteľné a riadne zdôvodnené, pričom takýto jednoznačný právny záver má oporu aj v predloženej administratívnej spise vzťahujúcom sa k veci žalobcu. Záver

súdu o nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí z dôvodu absencie správnej úvahy pri ukladaní disciplinárneho opatrenia, keď podľa jeho názoru nebola dostatočným spôsobom odôvodnená uložená sankcia, považuje sťažovateľ za nesprávny, bezprecedentný a bez náležitej opory v zistenom skutkovom a právnom stave. Sťažovateľ opakovane zdôraznil, že správne mu súdu pri posudzovaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného prináležalo skúmať len to, či prijaté rozhodnutie žalovaného, ktorým uložil peňažnú sankciu (postih) žalobcovi, nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (s odkazom na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Sžo/71/2015 a 6Sžo/60/2009), pričom zdôraznil, že súdnemu prieskumu nepodlieha samotný výber správneho orgánu z dovolených zákonných možností.

10. Sťažovateľ ďalej vo svojej kasačnej sťažnosti s poukazom na sťažnostný bod podľa § 440 ods. 1 písm. g) a h) SSP uviedol, že správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav bez väd zaťažujúcich jeho rozhodovanie nesprávne aplikoval objektívne právo v merite veci, a to spätne na takto zistený skutkový stav, bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu. Konaním správneho súdu, ktorý vydal napadnutý rozsudok sa tento podľa sťažovateľa súčasne odklonil od ustálenej judikatúry kasačného súdu (sťažovateľ iba odkazom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Sžf/82/2013), keď svojmu súdnemu prieskumu nad rámec svojho zákonného zmocnenia podrobil aj zvolenú správnu úvahu žalovaného. Správny súd v konaní nebol oprávnený posudzovať, či žalovaný aplikoval svoju diskrečnú právomoc vhodným spôsobom, ale predmet prieskumu sa mal v prípade žalobcu vzťahovať len na to, či preskúvané rozhodnutie, nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Sťažovateľ preto opakovane zdôraznil, že žalobcom napadnuté rozhodnutia v tu prejednáwanej veci všetky podmienky zákonnosti spĺňajú, a preto ich nemožno právne kvalifikovať ako nezákonné a z tohto dôvodu teda nepreskúmateľné vo vzťahu k výberu sankcie uloženej žalovaným.

11. K sťažnostnému bodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP sťažovateľ namietal, že odôvodnenie rozsudku, ktorým správny súd zrušil žalobou napadnuté rozhodnutia, je nepresvedčivé a nedostatočné, čo podľa názoru žalovaného zakladá prípustnosť kasačnej sťažnosti z dôvodu zmätočnosti. S odkazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 136/2013 a sp. zn. 1ObdoV/10/2012 uviedol, že z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku správneho súdu nie je pre žalovaného vôbec zrejmé, akým spôsobom má žalovaný, resp. priamo generálny riaditeľ sekcie, osobný úrad ako nadriadený v novom konaní vo veci žalobcu rozhodnúť, keďže všetky podstatné skutočnosti majúce vplyv na zákonnosť nimi vydaných rozhodnutí boli v nimi predchádzajúcom konaní zohľadnené a obe súdom zrušené rozhodnutia súčasne spĺňali základné požiadavky na rozhodnutia kladené zákonom.

12. Záverom sťažovateľ na základe vyššie uvedeného navrhol, aby kasačný súd rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

13. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti žalovaného vyjadril elektronicky podaním zo dňa 19. decembra 2022.

14. Žalobca s namietanými tvrdeniami žalovaného zásadne nesúhlasí a kasačnú sťažnosť žalovaného považuje za nedôvodnú. Odôvodnenie napadnutého rozsudku správneho súdu má za dostatočné, určité a zrozumiteľné, žalovaným v kasačnej sťažnosti namietané žalobné dôvody nie sú podľa neho dané. Žalobca zastáva názor, že správny súd správne právne posúdil vec, správne aplikoval príslušné právne predpisy na skutkový stav a správne formuloval svoje závery. Nesúhlasí s názorom žalovaného, že mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva do takej miery, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca opakovane ako v správnej žalobe namietal absenciu zohľadnenia kritérií podľa § 131 ods. 2 zákona o finančnej správe pri rozhodovaní žalovaného a orgánu prvého stupňa o uložení disciplinárneho opatrenia. V závere svojho vyjadrenia žalobca vyjadril aj svoj nesúhlas s inou žalovaným namietanou vadou konania na správnom súde spočívajúcou v nesprávnom obsadení súdu, nakoľko je žalobca toho názoru, že v tu prejednáwanej veci je rozhodovanie senátom správne, keďže predmetom prieskumu nebolo rozhodnutie o priestupku, ale o disciplinárnom opatrení. V zmysle vyššie uvedeného preto žalobca navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú podľa § 461 SSP a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania.

IV.

Právne posúdenie veci kasačným súdom

15. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu SR www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP a po neverejnej porade senátu jednomyselne došiel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je nedôvodná.

16. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

17. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

18. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

19. Podľa § 135 ods. 1 SSP na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia alebo vydania rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.

20. Podľa § 139 ods. 2 SSP v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

21. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

22. Podľa § 194 ods. 1 SSP, správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

23. Podľa § 195 SSP, správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

a) zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu,

b) ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie,

c) ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie,

d) ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukládanie sankcií v rámci správneho trestania,

e) ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy.

24. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd postupom podľa § 191 ods. 1 písm. d) v spojení s § 191 ods. 3 a ods. 4 SSP rozhodnutie žalovaného Finančného riaditeľstva SR č. 372536/2021 zo dňa 5. augusta 2021, ako aj rozhodnutie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa Finančného riaditeľstva SR - generálny riaditeľ sekcie, osobný úrad č. 212296/2021 zo dňa 26. mája 2021 zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy nižšieho stupňa na ďalšie konanie. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím orgánu verejnej správy v konaní vo veci služobného pomeru žalobcu ako príslušníka finančnej správy bolo žalobcovi uložené disciplinárne opatrenie podľa § 128 písm. b) Zákona o finančnej správe, a to zníženie služobného platu o 15 % na jeden mesiac za konanie, ktoré má znaky priestupku podľa § 127 ods. 2 zákona o finančnej správe, z ktorého bol žalobca uznaný vinným, a ktorého sa mal dopustiť proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) bod 2 a § 22 ods. 1 písm. m) zákona o priestupkoch, a to tým spôsobom, že dňa 24. septembra 2020 o 19:57 hod. pri návrate zo služobnej cesty z Michaloviec na rýchlostnej ceste R1 v 54.km smer Bratislava, ako vodič osobného motorového vozidla zn. Š. K. EČV: R., prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť jazdy 130 km/h o 53 km/h a nepredložil osvedčenie o evidencii vozidla (osvedčenie o evidencii časť I) a povinné zmluvné poistenie (zelenú kartu), a tým porušil § 16 ods. 2 a § 4 ods. 1 písm. b) zákona o cestnej premávke v spojení s ustanovením § 39 ods. 6 zákona o prevádzke vozidiel v cestnej premávke a s ustanovením § 18 ods. 1 zákona o PZP. Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný druhostupňovým rozhodnutím tak, že odvolanie žalobcu zamietol a odvolaním napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

25. Podľa § 127 ods. 1 zákona o finančnej správe v znení platnom v rozhodnom období, disciplinárnym previnením je zavinené porušenie služobných povinností príslušníka finančnej správy, ak nie je trestným činom alebo konaním, ktoré má znaky priestupku (ďalej len "priestupok").

26. Podľa § 127 ods. 2 zákona o finančnej správe v znení platnom v rozhodnom období, podľa tohto zákona sa prejedná aj priestupok spáchaný príslušníkom finančnej správy, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

27. Podľa § 128 zákona o finančnej správe v znení platnom v rozhodnom období, disciplinárnym opatrením je

- a) písomné pokarhanie,
- b) zníženie služobného platu až o 15% najdlhšie na tri mesiace,
- c) zníženie hodnosti o jeden stupeň na jeden rok,
- d) zákaz činnosti,
- e) prepadnutie veci.

28. Podľa § 130 ods. 3 zákona o finančnej správe v znení platnom v rozhodnom období, za priestupok možno príslušníkovi finančnej správy uložiť disciplinárne opatrenie uvedené v § 128 písm. a), b), d) alebo e). Tieto disciplinárne opatrenia možno uložiť samostatne alebo spolu. Disciplinárne opatrenia uvedené v § 128 písm. a) a b) nemožno uložiť súčasne.

29. Podľa § 131 ods. 1 zákona o finančnej správe v znení platnom v rozhodnom období, pred uložením disciplinárneho opatrenia musí byť vždy objektívne zistený skutočný stav. Príslušníkovi finančnej správy musí byť pred uložením disciplinárneho opatrenia daná možnosť vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

30. Podľa § 131 ods. 2 zákona o finančnej správe v znení platnom v rozhodnom období, pri rozhodovaní o uložení disciplinárneho opatrenia sa prihliada na povahu protiprávneho konania, okolnosti, za ktorých bolo spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a doterajší postoj príslušníka finančnej správy k plneniu služobných povinností.

31. Podľa § 131 ods. 3 zákona o finančnej správe v znení platnom v rozhodnom období, o viacerých disciplinárnym previneniach a priestupkoch, o ktorých sa nadriadený dozvie pred vydaním rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia, rozhoduje nadriadený súčasne; pri uložení úhrnného disciplinárneho opatrenia za takéto disciplinárne previnenia a priestupky postupuje nadriadený podľa § 130 ods. 1, pričom okrem okolností podľa odseku 2 prihliada aj na počet týchto disciplinárnym previnení a priestupkov; tým nie je dotknutá možnosť uložiť za prejednávaný priestupok disciplinárne opatrenia podľa § 128 písm. d) a e), ak sú splnené podmienky podľa § 130 ods. 4.

32. Podľa § 10 ods. 1 zákona o priestupkoch v znení platnom v rozhodnom období, osobitný zákon môže ustanoviť osoby, ktorých konanie, ktoré má znaky priestupku, sa prejedná podľa osobitného zákona.

33. Podľa § 22 ods. 1 písm. h) bod 2 zákona o priestupkoch v znení platnom v rozhodnom období, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič motorového vozidla prekročí rýchlosť ustanovenú v osobitnom predpise alebo prekročí rýchlosť ustanovenú dopravnou značkou alebo dopravným zariadením v obci o 21 až 50 km.h na -1 alebo mimo obce o 31 až 60 km.h na -1.

34. Podľa § 22 ods. 1 písm. m) zákona o priestupkoch v znení platnom v rozhodnom období, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až l), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

35. Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona o cestnej premávke; vodič je povinný mať pri sebe platné doklady predpísané týmto zákonom alebo osobitným predpisom.

36. Podľa § 16 ods. 2 zákona o cestnej premávke v znení platnom v rozhodnom období, vodič autobusu a vodič motorového vozidla s najväčšou prípustnou celkovou hmotnosťou neprevyšujúcou 3 500 kg smie jazdiť rýchlosťou najviac 90 km.h-1. Na diaľnici vodič autobusu smie jazdiť rýchlosťou najviac 100 km.h-1 a vodič motorového vozidla s najväčšou prípustnou celkovou hmotnosťou neprevyšujúcou 3 500 kg rýchlosťou najviac 130 km.h-1.

37. Podľa § 39 ods. 6 zákona o prevádzke vozidiel v cestnej premávke v znení platnom v rozhodnom období, vodič vozidla, ktoré podlieha prihláseniu do evidencie vozidiel, je povinný mať osvedčenie o evidencii časť I pri vedení vozidla vždy pri sebe; to neplatí pri prevádzke vozidla v cestnej premávke na území Slovenskej republiky najviac do 30 dní odo dňa vydania osvedčenia o evidencii časti II, keď je oprávnený mať pri sebe osvedčenie o evidencii časť II. Po doručení osvedčenia o evidencii časti I vodič vozidla počas vedenia vozidla v cestnej premávke nesmie mať pri sebe osvedčenie o evidencii časť II, pričom sa osvedčenie o evidencii časť II považuje za neplatné na vedenie vozidla, ak sa ním vodič vozidla pri vedení vozidla preukáže po 30 dňoch odo dňa jeho vydania; to neplatí, ak nastanú okolnosti ustanovené osobitnými predpismi.

38. Podľa § 18 ods. 1 zákona o PZP v znení platnom v rozhodnom období, pri prevádzke tuzemského motorového vozidla je vodič povinný mať pri sebe zelenú kartu, ktorú je povinný na výzvu príslušníka Policajného zboru predložiť; ak bolo dojednané poistenie podľa § 14, je túto skutočnosť vodič povinný preukázať.

39. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril aj administratívny spis žalovaného správneho orgánu, na ktoré už poukázal kasačný súd na viacerých miestach tohto rozhodnutia a s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil, z dôvodov ktorých ich nebude opakovať nanovo a súčasne na ne týmto odkazuje.

40. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom konania o kasačnej sťažnosti žalobcu je rozsudok krajského súdu, ktorým súd zrušil rozhodnutie žalovaného a prvého stupňa orgánu verejnej správy žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie vo veci správneho trestania, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky žalobcu sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Prieskum zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov spočíva v preskúmaní, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Aj keď je potrebné vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 237/2012), neznamená to, že skutkový stav zistený správnym orgánom z vykonaného dokazovania, správny súd nemôže právne vyhodnocovať dopĺňajúc pritom argumentáciu na podporu správnosti záverov preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu.

41. Primárnou úlohou kasačného súdu je v medziach podanej kasačnej sťažnosti posúdiť, či krajský súd v konaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej, či súd pri rozhodovaní rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a súčasne sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu a tiež, či v tu prejednávanéj veci rozhodoval správne obsadený súd.

42. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho i súdneho spisu a dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu a na dôvažok dopĺňa nasledujúce.

43. Právo na spravodlivý proces zahŕňa právo na prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na verejnosť konania a rozhodnutia, právo na rozhodnutie v primeranej lehote a právo na spravodlivé prejednanie veci, do ktorého okrem iného patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Aj keď nie je nevyhnutné, aby sa súd vysporiadal s úplne všetkými námietkami účastníkov, argumentácia, ktorá bola akceptovaná a mala rozhodujúci vplyv na výsledok sporu, musí byť zdôvodnená jasne a nepochybné, pričom zároveň musí súd zrozumiteľne ozrejmiť, z akého dôvodu na určité návrhy účastníkov neprihliadal, resp. ich hodnotil protikladne s argumentáciou účastníka konania.

44. Podľa názoru kasačného súdu napadnutý rozsudok je presvedčivo odôvodnený a reaguje na všetky žalobné námietky žalobcu tak procesného, ako aj hmotnoprávneho charakteru. Kasačný súd má za to, že neobstojí tvrdenie sťažovateľa o nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu, keďže je z jeho obsahu zjavné, že ním bolo reflektované na všetky podstatné skutočnosti. Do práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva nepatrí ani právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania. Krajský súd pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku postupoval v zmysle zákonných pravidiel a z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, na základe akých konkrétnych skutkových okolností a dôkazov dospel krajský súd k svojmu záveru, a akým spôsobom na skutkový stav daný v prejednávanéj veci aplikoval relevantné ustanovenia právnych predpisov. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu, pokiaľ ide o jeho vlastnú argumentáciu, v dostatočnej miere reflektuje na podstatné námietky uvádzané žalobcom v žalobe. Krajský súd dostatočne ozrejmil vlastné úvahy pri právnom posúdení veci, pričom zohľadnil aj vyjadrenia oboch účastníkov konania, či nimi vznesené návrhy. Kasačný súd preto dospel k záveru, že krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil aj správne skutkové a právne závery, ktoré náležite odôvodnil.

45. K námietke sťažovateľa k inej vade konania, spočívajúcej v nesprávnom obsadení súdu, kedy namiesto sudcu v konaní rozhodoval senát, kasačný súd uvádza, že podľa jeho názoru takáto vada v tu prejednávanéj veci v konaní nespôsobuje nezákonnosť napadnutého súdneho rozhodnutia a nie je dôvodom na jeho zrušenie. Na podporu uvedeného tvrdenia zároveň kasačný súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 1Stk/13/2022, v ktorom súd uviedol, že: „Kasačný súd pritom zohľadnil aj to, že pokiaľ doposiaľ (v iných konaniach) na krajskom súde konal a rozhodoval pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia o vyhovení protestu prokurátora a zrušení ním napadnutého priestupkového rozhodnutia senát, nebol tým účastník dotknutý na svojich právach, pretože mu bola poskytnutá vyššia miera ochrany a súčasne aj to, že tento sporný moment už bol odstránený de lege ferenda, pretože s účinnosťou od 1.7.2023 rozhoduje na správnych súdoch o správnych žalobách vo veciach správneho trestania (výlučne) senát.“ Rovnako Najvyšší súd SR v inom rozhodnutí sp. zn. 5Asan/15/2018 svojho odôvodnenia skonštatoval: „Správne obsadenie súdu

je jednou z náležitostí ústavnej požiadavky na zákonného sudcu s jedinou výnimkou, keď namiesto sudcu konal a rozhodoval senát.“ K uvedenému sa prikláňa aj judikatúra českých súdov najvyššej inštancie (rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu ČR, sp. zn. 3Azs/5/2003, sp. zn. 2Afs/54/2012), ako aj odborná právnická literatúra: „V prípade, že namiesto sudcu rozhodol senát, ide síce tiež o nesprávne obsadený krajský súd, no toto nesprávne obsadenie krajského súdu nie je vadou takej intenzity, ktorá by sama osebe mala byť dôvodom zrušenia rozhodnutia krajského súdu, pretože za týchto okolností nie je účastník konania nijako ukrátený na svojich právach (viď Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok, 1. vydanie. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2017, 199 s.).“

46. K sťažovateľovej námietke vyjadrenej v bode 9 tohto rozhodnutia, kasačný súd v nadväznosti na vyššie uvedené uvádza, že so závermi krajského súdu sa plne stotožňuje, rovnako aj sťažovateľom citovanými časťami bodov 79, 82 a 85 napadnutého rozsudku, v ktorých správny súd vyhodnotil odôvodnenie druhostupňového rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia orgánu verejnej správy nižšieho stupňa ohľadom uloženej sankcie za nedostatočné. Kasačný súd dopĺňa, že na to, aby mohlo byť určité konanie kvalifikované ako protiprávne konanie (v danom prípade disciplinárne previnenie), je nutné naplnenie tak formálnych (zákonných) znakov, ale i materiálneho znaku. Preto každé protiprávne konanie, ktoré napĺňa znaky disciplinárneho previnenia, je potrebné skúmať aj z materiálneho hľadiska, pričom v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 131 ods. 2 zákona o finančnej správe (materiálny korektív). Predmetné ustanovenie vypočítava hľadiská, na ktoré treba pri posudzovaní závažnosti konania prihliadať. Ide o povahu protiprávneho konania, okolnosti, za ktorých bolo spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a na doterajší postoj príslušníka finančnej správy k plneniu služobných povinností.

47. Podľa názoru kasačného súdu orgány verejnej správy dostatočne a presvedčivo nezdôvodnili závažnosť porušenia povinnosti žalobcu z hľadiska kritérií uvedených v citovanom ustanovení § 131 zákona o finančnej správe. Inými slovami orgány verejnej správy žalobcovi neposkytli zrozumiteľnú odpoveď na otázku, z akých dôvodov posúdili konanie žalobcu ako disciplinárne previnenie a na základe čoho dospeli k záveru o nutnosti postihnúť žalobcu práve uvedeným disciplinárnym opatrením v zmysle § 128 zákona o finančnej správe. Ustanovenie § 131 ods. 2 zákona o finančnej správe obsahuje výpočet skutočností, na ktoré je povinný oprávnený orgán s disciplinárnou právomocou pri ukladaní disciplinárneho opatrenia prihliadať. Nepostačuje, ak oprávnený orgán v rozhodnutí o uložení disciplinárneho opatrenia len uvedie a popíše skutočnosti, za ktorých k disciplinárnemu previneniu došlo a na ktoré prihliadol, ale je nutné, aby ich vo svojom rozhodnutí vyhodnotil vo vzájomnej súvislosti a vyvodil z nich logický záver odôvodňujúci uloženie konkrétneho disciplinárneho opatrenia. Obe preskúmané rozhodnutia tak aj podľa názoru kasačného súdu nezodpovedajú kritériám, ktoré sa vyžadujú v rámci zásadnej požiadavky na spravodlivé konanie poskytujúce dostatočnú mieru ochrany práv jeho účastníkov, vrátane práva na primerané odôvodnenie rozhodnutia, teda zrozumiteľnosť rozhodnutia a dostatok ním vyjadrených dôvodov podporujúcich výrok. Odôvodnenie samotného rozhodnutia musí byť spôsobilé na to, aby účastník konania (žalobca) mal možnosť účinne sa brániť proti jednoznačne a určito vyjadreným právnym záverom konajúcich orgánov, inak rozhodnutie ako celok nie je spôsobilé na prieskum zákonnosti v rámci ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 Ústavy SR).

48. Ako správne uviedol krajský súd v bode 81 odôvodnenia svojho rozhodnutia, žalovaný ako aj orgán verejnej správy prvého stupňa sa v obsahu svojich rozhodnutí iba stručne obmedzili na konštatovanie, že vzhľadom na skutočnosti uvedené v odôvodnení a na povahu protiprávneho konania, okolnosti, za ktorých bolo spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a doterajší postoj žalobcu k plneniu služobných povinností, bolo prijaté rozhodnutie, tak ako je uvedené vo výroku rozhodnutia. V druhostupňovom rozhodnutí žalovaného tento vyhodnotil, že zvolené disciplinárne opatrenie z hľadiska charakteru a závažnosti konania žalobcu je opatrením v celku s pozitívnym dopadom na žalobu, keďže sa nevymykalo z medzí ustanovených zákonom a v porovnaní so sankciou, ktorá by žalobcovi hrozila za konanie v prípade, keby nebol príslušníkom finančnej správy a výsledok konania o priestupku by viedol nepochybne k prísnejšiemu postihu.

49. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa ohľadom odklonu správneho súdu od ustálenej judikatúry kasačného súdu s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 6Sžo/71/2015, 6Sžo/60/2009 a 2Sžf/82/2013), tento dôvod nepovažuje kasačný súd za naplnený, pretože sťažovateľom uvedené rozhodnutia sa netýkajú totožnej alebo obdobnej právnej veci vo svojej podstate, od ktorého by sa v tu preskúmanej veci správny súd odklonil. Vychádzajú z úplne iných

skutkových a právnych okolností, ktoré s tu prejednávanej vecou nijakou nesúvisia. Pri vymedzení pojmu ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu vychádza Najvyšší správny súd SR jednak zo stanovisk Správneho kolégia alebo rozhodnutí senátov Správneho kolégia, ktoré sú publikované v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR jednak zo stanovisk a rozhodnutí publikovaných v Zbierke stanovisk a rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu SR. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach senátov Správneho kolégia Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho správneho súdu SR alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu SR názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uvádza iba odkazy na uvedené rozhodnutia, ktoré sa vo svojom obsahu iba citáciou jednej či niekoľkých viet odôvodnenia zmieňujú o povahe súdneho prieskumu rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa § 27 ods. 2 a ods. 3 SSP. Kasačný súd však dodáva, že Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojom rozhodnutí nepreskúmaval samotný výber možností správneho orgánu, či správnosť a vhodnosť uvedenej voľby a formy uloženého disciplinárneho opatrenia. Predmetom jeho súdneho prieskumu bola zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a postupov dotknutých orgánov, ktoré ich vydaniu predchádzali. V rámci neho dospel správny súd k záveru, že v odôvodneniach druhostupňového rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového rozhodnutia orgánu verejnej správy nižšieho stupňa absentuje v ich odôvodnení vo vzťahu k druhu a výške zvolenej sankcie konkrétny materiálny obsah, t.j. ako vyhodnotil orgán verejnej správy povahu konania, ktorým sa mal disciplinárne obvinený dopustiť priestupku, aké konkrétne (pohľadujúce či priťažujúce) okolnosti zohľadnil, aké boli následky protiprávneho konania, aká bola konkrétna miera zavinenia a aký bol doterajší postoj príslušníka finančnej správy k plneniu služobných povinností - na čo konkrétne z histórie pôsobenia príslušníka finančnej správy prihliadal, aké mal služobné hodnotenia, či sa v minulosti dopustil porušenia služobných povinností a pod. Je nevyhnutné, aby žalovaný či orgán verejnej správy nižšieho stupňa vo svojich rozhodnutiach v ďalšom konaní o uložení disciplinárneho opatrenia v tu prejednávanej veci, dostatočne konkrétne uviedli skutočnosti, na základe ktorých tieto zákonné kritériá podľa § 131 ods. 2 a 3 zákona o finančnej správe vyhodnotili, obdobne ako to sťažovateľ naznačil v obsahu podanej kasačnej sťažnosti.

V.

Záver

50. Najvyšší správny súd dodáva, že vo vzťahu k sťažovateľom namietaným sťažnostným bodom nebolo teda zo strany kasačného súdu zistené, že by krajský súd v konaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, či sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, čím neboli naplnené dôvody kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP. Kasačný súd tiež nezistil, že by nad rámec uplatnených sťažnostných bodov v zmysle § 453 ods. 2 SSP bolo v danej veci na mieste aplikovanie skutočností vyplývajúcich z § 195 písm. a) až e) SSP nezistil ani iné dôvody, pre ktoré by musel postupovať podľa § 195 SSP.

51. Z dôvodov uvedených vyššie kasačný súd konštatuje, že námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

52. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP (a contrario).

53. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho správneho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.